

»Kaj ti pomagajo jabolka, bahač!«

»Pobahati si se mislil, pa si na glavno stvar pozabil.«

»Anžkov bahač! Ba—aa!«

Da ni takrat v cerkvi pozvonilo, bi se bili fantini stepli. Saj je malokdaj minila cvetna nedelja brez boja. Pa je Oreharjev zaklical, da je že pozno in so stekli v cerkev.

Anžkov Joža pa je počasi šel za njimi. Le kako, da je oljko pozabil. Seveda, na jabolka je mislil, koliko jih bo, pa višino beganice je računal, na oljko pa pozabil. Začutil je, da je beganica silno težka. Morda pa res ne bo blagoslov veljal. Bahati se je hotel, zdaj pa ...

Ko se je prerival v cerkvi, kjer so pošumevale visoke beganice, se mu je zdelo, da vsi gledajo vanj: dva venca jabolk, eden rdeč, drugi rumen, in še na vrhu tri, tam, kjer bi morala biti oljka. In zardel je, kakor bi vsi vedeli, da nima oljke. Sram ga je bilo.

Šele takrat se je vzdramil, ko je duhovnik blagoslavljal. Spet je podvomil, če je njegova beganica blagoslovljena ali ne. Sam ni vedel, kdaj je začel moliti. Molil je, da bi ga Bog ne kaznoval zaradi bahaštva in da bi blagoslovil beganico. Po molitvi mu je nekako odleglo. Spet se je ozrl okrog sebe.

Sonce je prisijalo na oltar, da so se mašna oblačila kar svetila. Župnik je molil, blagoslavljal in kropil oljčne vejice, ki jih je imel na oltarju. Nato jih je pričel deliti: najprej kaplanu, nato kaplan njemu, potem cerkovniku, ministrantom in cerkvenim ključarjem. In takrat je pristopil Jožev oče in dobil oljko. Bil je ključar.

Ko so nato v procesiji šli okrog cerkve, so zvonovi veselo zapeli. Procesija se je vrnila pred zaprta vrata. Takrat se je Joža preril do očeta: »Oče! Oljko mi dajte!« je poprosil. Oče, ki je nosil svetilko, se je vejice rad iznebil. Zataknil jo je Jožu v butaro.

Joža pa se z beganico ni več bahal. Tudi fantinom ni zameril, čeprav so ga pred mašo dražili zaradi oljke. Oreharjevemu Tončku pa je še celo tri jabolka dal. Ona tri, ki so bila na vrhu in so se tako lepo pozibavala, ko je hodil. Zdaj je bila na vrhu oljčna vejica, ki jo je od očeta dobil.

Zdravko Ocvirk

Zdaj bo pomlad

*Od juga topel veter je zavel,
zdaj bo pomlad se kmalu nasmehnila,
spet travnike s cveticami pokrila
in z dneva v dan bo ptičji zbor žgolel.*

*Zamrznjeni potok bo zažuborel,
ozelenela bodo spet drevesa,
se dnevi daljšali bodo do kresa
in sonček vsak dan bo topleje grel.*

*In kdor je mlad, bo znova zaživel,
ker ga pomlad vsega bo prerodila,
mu voljo dala, v dobro ga nagnila,
da bo po svetlih ciljih hrepenel.*